

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2000. november 5.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

4. ISTEN KIRÁLYI URALMA

Lekció: Zsolt 24.

Alapige: Mt 6,10

... jöjjön el a te országod.

Imádkozzunk!

Szeretnénk most leborulni előtted, Urunk mint akik komolyan vesszük, hogy te alkottál mindent, ami létezik. Te uralkodsz a természetben, a történelemben, és uralmat ki akarsz terjeszteni személyes életünkre is.

Bocsásd meg, Istenünk, hogy sokszor éppen ez ellen tiltakozunk. Bocsásd meg, hogy veled szemben istenkedni akarunk. Nem úgy tisztelünk téged, mint aki egyedül vagy Isten, mint a dicsőség Királyát, nem úgy imádunk, mint ennek a világmindenségnek a Teremtőjét, és nem bízunk benned, nem vesszük komolyan, hogy te irányítasz mindent.

Bocsásd meg kishitűségünket, királykodásunkat, minden lelki gőgünket. Szeretnénk most mindezt letenni eléd. Mint a mennyei seregek, koronáinkat letenni a te királyi széked előtt és kérjük, várjuk a te hozzánk szóló szavadat.

Köszönjük, hogy mindezek ellenére is van szavad hozzánk. Köszönjük, hogy nem vagy sértődős. Köszönjük, hogy nem hagysz magunkra, mert nélküled elveszünk.

Áldunk téged minden igéért, amit az elmúlt héten érthettünk meg. Bocsásd meg, ha csukva maradt a Bibliánk. Áldunk téged minden imádságért, amit gyermeki bizalommal mondhattunk el neked, s köszönjük válaszaidat is. Bocsásd meg, ha néma maradt az ajkunk és elmaradt az imádság.

Kérünk, ne maradj most néma. Olyan nagy szükségünk van arra, hogy megtaníts minket, micsoda az igazság, hogy kijelentsd magadat és megismerhessük téged, hogy helyesen megismerhessük önmagunkat. Szükségünk van arra, hogy lássuk, hol a helyünk a világban, mik a tőled kapott feladataink. Kérünk, segíts elcsendesedni most, és csendesíts el minden hiábavaló hangforrást is, hogy egyedül a te halk és szelíd hangod uralja itt a terepet, azután uralja az életünket, gondolatainkat, szívünket.

4. ISTEN KIRÁLYI URALMA

Köszönjük, hogy a te szavad lélek és élet, mert nekünk erre van szükségünk. Könyörülj rajtunk, és beszélj velünk. Formálj a te igéd által minket.

Ámen.

Igehirdetés

Múlt vasárnap a Mi Atyánk első kérését vizsgáltuk, mit jelent ez a mondat: „...szenteltessék meg a te neved...” Láttuk, milyen sokféle módon tudjuk megszenteltetni Isten nevét, vagyis az Ő szent személyét. Ugyanakkor láttuk azt is, hogy sok szép lehetőség van arra, hogy megszenteltessék Ő az életünkben és általunk is. Megszenteli az, aki imádja Őt, aki vallást tesz róla, és akinek az élete Isten közelében egyre inkább megszentelődik.

Hadd kérdezzem meg: ki lépett előre ezen a héten ezen a területen? Kik azok, akik tudatosan elkezdtek imádni Istent, és közben jöttek rá, hogy nem tudják, de nem nyugodnak bele? Kik azok, akik várták az Istentől elkészített alkalmat, hogy Őrába bátran és mégis egyszerű természetességgel, alázatosan vallást tegyenek? Mit tettünk azért, hogy megszentelődjék az életünk?

Isten azért beszél nekünk ezekről a dolgokról, hogy cselekedjünk. Aki nem cselekszi, vagy eleve úgy hallgatja, hogy nincs is szándékában cselekedni, az az ítéletét súlyosbítja. Ezt a szelíd és kedves Jézus mondta nekünk irántunk való szeretetből. Boldog ember az, aki úgy olvassa és hallgatja az igét, hogy azonnal cselekszi is.

Ma ennek az imádságnak a második kérését bontsuk ki. Mit jelent ez: „jöjjön el a te országod”?

Az Újszövetség eredeti görög szövegében, ez a szó: ország, ezt jelenti: királyi uralom. Jézus tehát arra tanít, hogy kérjük: valósuljon meg Isten királyi uralma ezen a földön ugyanúgy, mint ahogy a mennyben. Hol valósul meg Isten országa, Isten királyi uralma? Ott, ahol az emberek Őt Úrnak vallják,

Királyként tisztelik, és neki önként engedelmeskednek. Ez valósulhat meg egyre inkább ezen a földön úgy, mint a mennyben.

Talán máris érzékeljük, hogy Jézus milyen óriási horderejű kérést ad itt a szánkba. Határozott mozdulattal ki akar emelni minket abból a törpelelkűségből, ami jellemző ránk, és megtanít kozmikus távlatokban gondolkodni, látni, és olyasmikért imádkozni, ami magunktól nem jutna eszünkbe. Az önmagunk körül forgó kicsinyes, kisméretű kérések helyett és előtt ilyen nagy horderejű kéréseket ad a szánkba: valósuljon meg Isten királyi uralma ezen a földön is, ugyanúgy, mint ahogy megvalósul a mennyben.

Sokféle szempontból lehet vizsgálni ennek az üzenetét. Ma három szempontra figyeljünk: mit jelent Isten országának az eljövetele, a személyes életünkben, mit jelent, hogy általunk valósuljon meg egyre jobban az Ő királyi uralma, és mit jelent ez a történelem végét illetően, amikor majd tökéletesen megvalósul az Ő uralma.

1) Mit jelent ez a kérés: jöjjön el a te országod, a magunk személyes életére nézve?

Nem szabad elfelejtenünk: amit a 24. zsoltárból olvastam, meg énekeltünk is, az igaz. Tehát hogy az Úr ez az egész világmindenség. Az Övé, mert Ő alkotta, Ő birtokolja ma is, Ő kormányozza ténylegesen — minden ellenkező látszat ellenére is —, és ez az egész gazdag világmindenség, mint az Ő alkotása, az Ő tökéletes törvényei szerint működött és részben működik még mindig. Bajt az okozott, amikor fellázadt a Sátán ez ellen a rend ellen, és magával ragadott minket, embereket is. Rávett bennünket arra, hogy ne a világ Királyának enge-

delmeskedjünk, a mindenható Istennek, hanem magunk legyünk kiskirályok. Legyünk autonóm, öntörvényű emberek, és negligáljuk, tegyük félre Istennek a törvényeit. Azóta szakadt ránk ez a temérdek baj és nyomorúság, ami miatt szenvedünk. Mivel Isten kényszerrel nem alkalmaz, hanem olyan, mint a tékozló fiú atyja, aki elengedte a tékozlót, de visszavárta, s lehetővé tette, hogy visszatérjen, Isten sem kényszerítette magához az embert, de visszavárja. Így az ember kivonta magát Isten királyi uralma alól, elhitte ezt a hazugságot, hogy a saját ura lehet, és eközben az ördög kiszolgáltatója, a bűn rabszolgája lett. Ezt követően elveszítette azt a képességét is, hogy Istennek képes legyen engedelmeskedni.

Az egész Szentírás arról szól, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy újra képesekké tegyen minket arra, hogy Istennek engedelmeskedjünk, vagyis, hogy az Isten királyi uralma, Isten országa újra elérkezzék az ember életébe. Azt tudjuk a Bibliából, hogy aki Jézust hittel befogadja és neki mint az élete Urának engedelmeskedni kezd, azt Ő képessé is teszi arra, hogy engedelmes legyen, és az belépett az Isten országába. Az ilyen ember életében ismét érvényesül Isten királyi uralma. Ez a földi életük legjelentősebb eseménye. Ez az, ami mindent meghatároz, amivel minőségileg új szakasz kezdődik minden hitre jutott ember életében.

Amikor Jézus először lépett a nyilvánosság elé, a legelső mondata így hangzott: „Betölt az idő, és elközelített az Istennek országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumnak.” (Mk 1,15) Az evangélium az, hogy kinyitotta az Isten országának a kapuját, amit becsuktunk magunk mögött, és vissza lehet menni. Azt mondja: Őbenne elközelített az Isten országa, vissza lehet térni oda, és hinni lehet az evangéliumnak.

Hogy történik ez egy ember életében? Zákeusnak a történetét a legtöbben ismerjük. Rendkívül jól szemlélteti, hogyan lép

be egy ember az Isten országába, mik annak a feltételei és mik annak a következményei. Zákeus is a maga törvényei szerint élt. Megszedte magát, amit lehetett, kiszedett másoknak a zsebéből. Otthon lapult a sok lopott pénz, békessége azonban mégsem volt. Egyszer, amikor Jézus belépett az ő otthonába, Jézus mellett kezdte rosszul érezni magát. Nyilvánvaló lett számára, hogy a lopott pénz meg Jézus egy fedél alatt nem maradhat. Márpedig Jézus maradjon az életében, mert valami olyat kapott vele, amiről nem is tudta, hogy létezik, ami hiányzott neki. Akkor előáll a javaslattal: Uram, mit szólnál hozzá, ha azokat, akikre emlékszem, hogy becsaptam őket, a Biblia törvénye szerint négyszeresen kárpótolnám, a többi pénzt pedig kiosztom azoknak, akik a legszegényebbek? Jézus azt mondja: helyes. És még mit mond utána Jézus? „Ma lett üdvössége ennek a háznak.”

Amikor Zákeus lemondott arról, hogy ő a kiskirály, aki megszervezi az életét, aki tudja, hogyan kell meggazdagodni, aki tudja, hogy meg kell gazdagodni minden körülmények között, aki egy szóval: uralkodik a maga életében, — leszáll a trónról, és azt mondja: mostantól kezdve te vagy az Úr. Itt te mondd meg, mit csinállok, mi a jó és mi a rossz. Elkezd Isten igéje, Isten törvénye szerint cselekedni — mert ott van megírva, hogy aki drasztikus módon vesz el valakitől valamit, annak négyszeresen kell kárpótolnia —, kiszabja magára az ige szerinti legszigorúbb büntetést: Isten igéje szerint négyszeresen kárpótolom, Isten igéje szerint akarok élni, akkor Jézus azt mondja: „most lett üdvössége ennek a háznak.” Belépett Zákeus Isten országába, mert érvényesülni kezd életében Isten királyi hatalma. Nem ő királykodik már, hanem mindenestől és minden tekintetben Istennek akar engedelmeskedni.

Isten országa tehát annak az életében jön el, aki befogadja hittel Jézust és összekötve

4. ISTEN KIRÁLYI URALMA

az életét vele, Isten akarátának kezd engedelmeskedni, és képes is neki engedelmeskedni. Egy új ország polgárává lett ezzel. Pontosan úgy, ahogy Pál apostol örvendezik: „Áldott az Isten, aki kiszabadított minket a sötétség országából, és áttett minket az Ő szeretett Fiának az országába, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata. (Kol 1,13-14) Határátlépés történik, új törvények érvényesek, új védelmet élvez ennek az országnak az új polgára. Isten királyi uralmát önként magára vette, boldogan engedelmeskedik neki. Itt semmiféle kényszer nincs, és átéli, milyen szabaddá lett ezáltal.

Hadd kérdezzem meg itt mindjárt, s hadd bátorítsak mindenkit, hogy élesen tegyük fel magunknak a kérdést: benne vagyunk-e mi már ebben az országban, beléptünk-e az Isten országába? Ezt nekünk kell eldöntenünk fehéren-feketén: eddig én voltam a király, mostantól kezdve Ő legyen a király, neki akarok engedelmeskedni. Ő nemcsak az én Megváltóm, aki megbocsátja bűneimet, hanem az én Uram és Királyom, aki parancsol, s akinek engedelmeskedni akarok. Ez komoly döntés, amit átgondoltan meghoz az ember, s utána kezdődnek a csodák. Itt lép be Isten országába, itt jön el az Isten országa egy ilyen magunkfajta ember életében. Benne vagyunk-e már ebben az országban, meglátszik-e ez az életünkön — mert ez meglátszik —, és vonzóvá teszi-e az életünk mások számára is ezt az Istennek való engedelmeskedést, az Isten királyi uralma alatt való élest?

Egy kicsit hasonlít ez ahhoz, amikor valaki hazatelepül. A történelemnek sokféle vihara elsodorhat valakit a hazájától és lehet élni, még nagyon jól élni is idegenben, de a legtöbb ember sose érzi ott magát igazán otthon. Ha van lehetősége, egyszer úgy dönt, hogy visszatelepül. Rájön arra: „itt vagyok honn, itt az én világom,” és új törvények szerint új életszakasz kezdődik. Gyarló a

hasonlat, de szemlélteti, hogy mi történik, amikor valaki belép Isten országába.

Egyet azonban nem szabad elfelejtenünk: amikor valaki így imádkozik: „jőjjön el a te országod”, akkor tisztában kell lennie azzal, hogy amikor Isten királyi uralma elkezdődik az életünkben, akkor a mi királyi uralmunknak vége. Kálvin János határozottan magyarázza ennek a helynek a fejtegetésénél azt, hogy Isten országának kezdete a mi óemberünk pusztulása. Nem hátérbe szorítása, — elpusztulása. Ketten nem feszíthetünk a trónon. Vagy eljut oda valaki őszintén: Uram, te vagy a király és te uralkodj az életemben, én leülök a trónszék mellé és állok rendelkezésedre. Ez a hívő ember magatartása. Vagy: megpróbál ő is uralkodni, vagy csak jelképesen érti, hogy Isten uralma valósuljon meg az életében, de valójában ő akar uralkodni, akkor semmi új nem kezdődött, csak a helyzete lesz még nehezebb.

Tisztán kell látnunk, hogy az Isten elleni lázadásunk óta a vérünké lett, a sejtjeinkbe van írva, hogy uralkodni akarunk. Tessék megfigyelni, hogy mindenki egy valakit keres magának, ha van lehetősége rá, a családban a leggyengébbet, vagy aki nála valami oknál fogva gyengébb és kisebb, hogy uralkodjék rajta. Mindenki igyekszik egy kis birodalmat körülhatárolni, hogy ott ő az úr. Ez az én konyhám, én mondom meg, minek hol a helye, és oda tegyétek vissza. Ha nem, akkor kezdődik a békétlenség. Ez az én íróasztalom, itt port törölni se szabad senkinek, mert itt én parancsolok. Ennyi hely legyen ebben a nyomorult lakásban, ahol én vagyok az úr stb. Ennél indulatosabb mondatokat is idézhetnék. Valahol úr akar lenni az ember, és valakin uralkodni akar. Ezért nehéz eljutnunk oda (mint ahogy a Jelenések könyvében olvassuk: a mennyei lények a koronáikat letették Isten királyi széke előtt és úgy imádták Őt), hogy letegyük a koronánkat, igazán megalázkodjunk Isten

előtt, felismerve és elismerve, hogy Ő az úr, és uralkodni csak Ő tud. Mi nem tudunk.

Sokan beismerik: nem tudok uralkodni az indulataimon. Igazán nem akartam úgy viselkedni, most már hiába magyarázom, elrontottam valamit. Nem tudunk uralkodni a nyelvünkön. Miért szalad ki a számon valami, amit nem akartam mondani? Mert nem tudok uralkodni rajta. Nem beszélve arról, hogy a fantáziánkon sem tudunk uralkodni. Egymáson szeretnénk, azt meg Isten megtiltotta. Magunkon nem tudunk, — de nem is kell. Eljuthat az ember oda, hogy az Úr uralkodik. Boldog vagyok, hogy Ő átveszi a királyságot az életemben. Egyedül Ő tudja, mi jó és mi rossz, mi hamis és mi igaz, én bízom benne és kérdezem Őt. Azzal kezdem: Atyám... Mi Atyánk. Ezzel a gyermeki bizalommal bízom rá magamat, és eközben éli át az ember, hogy egyre inkább kibontakozik és egyre gazdagabb lelkiségre jut.

Mi tehát uralkodni akarunk, de nem tudunk uralkodni, s amikor valaki ezt elismeri és így adja át az uralmat az élete felett, lemondva arról, hogy ő uralkodjék többé — a szó ilyen értelmében —, az lépett be az Isten országába. Az ilyen ember életében érvényesül Isten királyi uralma.

Egy-két példát hadd mondjak, hogy lásuk, mennyire a hétköznapiakban történik ez, vagy ha ott nem történik, akkor nem történt semmi.

Egy fiatal szabolcsi gazdával esett meg, hogy effélékről hallott egy igehirdetésben. Beleakadt az igének ez a mondanivalója, nem tudott szabadulni tőle. Néhány napig kínlódott, hogy mit csináljon. Elment a kert végébe, ásott egy gödröt, és összehordta addigi életének a jellemzőit: pálinkás poharakat, borosüvegeket, a szeretőitől kapott tükrös szíveket, a dózniját, mindent, ami neki addig a legfontosabb volt. Betemette, leszúrt egy deszkát és ráírta: meghalt. Utólag mondta el: ezzel tényleg új élet kezdődött a szá-

mára. Nem azért, mert ezeket eltemette, hanem azért temette el, mert megérlelődött benne a döntés: én valóban más akarok lenni. Magamtól nem sikerült (bátortalan próbálkozásai voltak addig is, a magunk erejéből az nem is sikerül), most átadta az uralmat az élete minden területén Istennek. Az emberi kapcsolatai is megváltoztak. Új élet kezdődött, a régi el van hantolva. Éljen az új Király, aki a királyok Királya és az uraknak Ura. Őt kérdezem újra és újra: Uram — ez nem szólam az ajkamon —, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Volt egy asszony, aki a falu kártyaveetője volt. Amikor Jézus Krisztus belépett az életébe, ő pedig belépett az Isten országába, akkor az udvaron rakott egy kis máglyát. Ott voltak a kártyái, a „szerencse-csontjai”, az álmoskönyvek és minden efféle, és elégette. Többek füle hallatára elmondott egy megrendítő imádságot, amiben nemcsak a bűneit vallotta meg, hanem átadta az uralmat az élete felett Istennek. Ezzel szabad ember lett, és új kezdődött az életében. Ez így történik.

Vagy pedig lehet elmélkedni vég nélkül, mint az az írástudó, aki Jézussal beszélt arról, hogy melyik is a legnagyobb parancsolat. Kölcsönösen örvendtek annak, hogy egyetértének abban, hogy melyik: „Szeresd az Urat, szeresd felebarátodat...” nagyszerű, én is így gondolom Mester. És mit mondott neki Jézus? „Nem messze vagy az Isten országától.” (Mk 12,24) Hogyhogy? Nincs benne? Nincs. Miért? Mert csak elmélkedett róla. Azt mondja: szeretni az embernek felebarátját nagyobb dolog mindenél. Jézus pedig azt kérdezi: és *te* mostantól kezdve mit csinálsz? Szeretni embernek — kedves, szép elmélet, *te* maradsz a bűneidben. Vagy pedig azokkal szakítsz, és azt mondod: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Ezzel beléptél az Isten országába, elérkezett az Isten királyi uralma az életedben.

4. ISTEN KIRÁLYI URALMA

Isten őrizzen meg minket attól, hogy elvileg elmélkedjünk ezekről az igaz kérdésekről. Isten segítsen minket, hogy elhanyagoljuk mi is mindazt, ami a magunk királykodásához tartozott, a magunk elveit, ha azok olyanok, a magunk igazát, amit védünk körömszakadtig, bizonyos szokásokat, akár hagyományokat is, ha azok Isten ígéjével ellentétesek. Mindent, ami minket, mint királyt a trónhoz kötött. Adjuk át az uralmat ténylegesen annak, aki egyedül tud helyesen uralkodni.

Ezt jelenti személyesen, hogy jöjjön el a te országod.

2) Hogy folytatódik ez? Mindig úgy, hogy aki belépett Isten országába, az átéli, milyen szabad lesz az, aki az Ő királysága alatt kezd el élni. Mindattól szabad, ami addig megkötözte, ami ellen néha küzdött, néha meg ragaszkodott hozzá. Feloldódik ez az ambivalencia. Egyértelművé válik az ember élete. Olyan gazdagságot kapott Krisztusban, amilyenre nem is gondolt, és legszívesebben mindenkit most mindjárt meghívna ebbe az országba.

Ezek az emberek azok, akik nem értik, miért nem értik a többiek, hogy te az Isten országán kívül élsz és azért van ennyi bajod. Gyere oda be, én már tudom, mi a különbség. Néha kedvesen mondogatni kell nekik: nyugalom, nyugalom. Évtizedekig te sem értetted. Kedves, hogy most már benn vagy és másokat is hívni szeretnél, de türelmesen kell ezt. — Ez a szenvedélyes vágy azonnal felébred az ilyen emberben, mert felébred a többiek iránti szeretet és a másokért érzett felelősség, ami addig ismeretlen volt a számára. Most már tudja, milyen az Isten nélkül, meg Istennel élni. Eddig fel sem tűnt, hogy Isten nélkül él, vagy csak a következményei miatt szenvedett. Most már a különbséget tudja, és ezért küldetést kapott ahhoz, hogy hívjon oda másokat is. Az ilyen ember új szenvedéllyel tudja elmondani: jöjjön el a te országod, a

te királyi uralmad másoknak az életébe is. Elsősorban a hozzánk legközelebb élők, a rokonaink lépnének be Isten országába, de mindenkinek, még az ellenségei számára is ezt kéri.

Amikor az első keresztyénüldözés megkezdődött (a Cselekedetek könyvéből tudjuk ezt), ezért imádkoznak az üldözött hívők: Urunk, a mi ellenségeink is hadd ismerjék fel, hogy te vagy a Király, te vagy az Úr, és jöjjön el a te országod az ő életükbe is, mert az veszi ki a gyűlöletet is a szívükből, az menti meg őket az ítélettől.

Aki tehát elmondhatja: beléptem az Isten országába, az azonnal elkezdi munkálkodni azon, hogy általa is terjedjen az Isten országa, és az Isten királyi uralma eljusson másokhoz is. Ezért imádkozik, és új tartalommal mondja el ezt a rövid és fontos kérést. Ezért meg tud szólalni, tud beszélni Istenről és az Ő királyságáról másoknak. Az élete is egyre inkább olyan lesz, hogy önmagáért beszél, és eleven illusztrációja lesz a bizonyoságtételének.

Felajánlja magát az ilyen ember a Királynak, Krisztusnak, Istennek: Uram, használj engem, hogy általam is terjedjen a te országod. Az ilyen újjászületett ember ajkán tehát ez az egyszerű, de nagy horderejű kérés: jöjjön el a te országod, a misszió eszközévé válik. A lélekmentés egyik módja, az emberek iránti szeretetnek a megmutatása. Én könyörgök azért és fáradozom azon, hogy Istent mint Királyt, mint ennek a világnak az Urát minél többen megismerjék, elismerjék, és kiszabaduljanak abból a pokolból, amivé tették az életüket, s megjelenjék az Isten országa, a mennyország már ezen a földön a számukra.

Ez mind benne van ebben a kérésben: „jöjjön el a te országod...” Kálvin ennél a helynél ezt is írja még: „Aki ezt az imádságát, amit Jézus a szánkba ad, igaz hittel mondja, azért könyörög, hogy Isten az Ő uralmát valósítsa meg ígéje és Szentleke

által, hogy annak az egész világ önként alávesse magát.” Nem kisebb igénye és vágya lesz az ilyen embernek, hogy annak az egész világ önként alávesse magát.

Amikor ezt imádkozzuk, jussanak eszünkbe ezentúl misszionáriusok, az igehirdetők, és jussanak eszünkbe nem hívő rokonaink. Még az ellenségeinknek is kérjük ezt: jöjjön el az Isten országa az ő számukra, Isten királyi uralma terjedjen ki rájuk is.

Mi pedig magunkat szánjuk oda egyre engedelmesebben, hogy használhasson Isten ebben a szolgálatban.

3) Ezzel a kéréssel Jézus felemeli az imádkozó hívőnek a tekintetét, és megengedi, hogy ennek a világkorszaknak a végéig lássunk. Amikor idő többé nem lesz, amikor Istennek minden ígérete beteljesedik, amikor minden nyomorúságot, ami az ellene való lázadásunk következtében ránk szakadt, megszüntet, amikor az Ő királyi uralma valóban betölti az eget és a földet, mert új eget és új földet teremt, és ebben tökéletesen megvalósul az Ő uralma.

Jézusnak ez a kérése tehát a mi hívő reménységünk alapja is. Erre azért van nagy szükség, hogy ezt lássuk és komolyan vegyük, mert egyelőre rengeteg olyan jelenséget észlelünk, amik ennek az ellenkezőjét látszanak bizonyítani. Az Isten elleni lázadás egyre nagyobb méreteket ölt. Az ember istentelen göggyében egyre több gonoszságra ragadtatja el magát. A hazugság, az erőszak, az önzés, a kegyetlenkedés egyre újabb formákban jelenik meg. Az ördög a gonoszság új módozataira tanít bennünket, és mi ropant tanulékonyaknak bizonyulunk e tekintetben. Méltán kétségbeeshet Isten gyermeke: hova vezet ez? Mivé fajul ez? Mi lesz ennek a vége? Mi tudhatjuk, hogy noha most megengedi a gonosznak ezt a dühöngést, de mindennek a vége mégiscsak az, amit Ő elkészített és megígért. Amikor kiderül majd, hogy az igazság nagyobb hatalom, mint a hazugság. A szeretet nagyobb erő, mint a

gyűlölet. Eljön az az idő, amit megígért nekünk a mi Urunk, amikor „az Isten eltöröl a szemünkről minden könnyet, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. Ezt mondja az, aki a királyi széken ül: Íme mindent újjáteremtek.” (Jel 21,4-5)

Egyelőre temérdek vér és könny folyik ezen a földön, és ennek nem kellene folyania. Mi eközben kérjük: jöjjön el a te királyi uralmad, és valósuljon meg ezen a földön úgy, mint a mennyben. Miközben az imádkozó hívő is szenved. Nemcsak a személyét érő nyomorúságok, veszteségek, megaláztatások, fájdalmak miatt, hanem mások szenvedése miatt is. Miközben próbáljuk egymást vigasztalni, és látjuk (mi talán sokkal jobban látjuk), hogy mily temérdek a gonoszság és milyen szörnyű következményei vannak annak, eközben mégis folyamatosan, rendületlen hittel kérjük: jöjjön el a te országod, valósuljon meg a te királyi uralmad ezen a földön, ugyanúgy, mint a mennyben.

Ezt azért tudjuk kérni, mert mi úgy imádkozunk, mint akik látták a láthatatlant, ahogy Mózesről mondja a Szentírás. Mint akik ismerjük ennek a világnak a gazdáját. Mint akik komolyan vesszük, hogy akit úgy szólíthattunk meg: mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, Ő változatlan ura és uralkodója ennek a világmindenségnek. Senki és semmi nem vette ki és nem veheti ki a kezéből ennek a kormányát, mert Ő jó végre kormányozza a világot és a történelmet.

Jöjjön el a te országod — ez a hívő nép adventi kiáltása. Ugyanaz a tartalma, mint a Jelenések könyvében hangzik: jövel, Uram Jézus. Miközben ezt kérjük, mégsem vagyunk türelmetlenek, mert tudjuk: azért késik ennek az imádságnak a maradék nélküli teljesítése, mert Isten azt akarja, minél többen belépjenek az Ő országába. Minél többen vállalják az Ő királyi uralmát és így megmeneküljenek a végső ítélettől. Mert ez: jöjjön el a te országod az ítéletet is jelenti

4. ISTEN KIRÁLYI URALMA

mindazoknak, akik nem akarnak belépni Isten hívására az Ő királyi uralmába. Ezt is Istenre bízunk tehát, imádkozó gyermekei, hogy mikor hallgattatik meg a szó teljes értelmében ez a kérésünk. Bizonyosak vagyunk abban, hogy Ő már most elkészítette ennek a meghallgatását.

Azt kérdezi tőlünk először is a mi Atyánk, hogy benne vagyunk-e az Ő királyi uralmában, az Ő országában? Aztán azt kérdezi ezen az ígén keresztül: munkáljuk-e, hogy minél többeknek az életébe elérkezék az Ő országa, minél többen megismerjék Őt, megszabaduljanak a pokolból, és

már itt belépjenek az Isten országába? Végül: sok szörnyűséget látva, ott van-e a szívünkben ez a bizonyos reménység, ami az Ő biztos ígéretére épül: egyszer ez a kérésünk is úgy teljeseedik, ahogy azt Ő megígérte, ahogy egy-két mondatot az imént arra nézve olvastam is.

Amikor elmondjuk a Mi Atyánk-ot, mindig mindez nem juthat eszünkbe. Isten Szentlelke azonban gondoskodik arról, hogy hol az egyik, hol a másik mozzanat átfusson az agyunkon, és miközben azt kérjük: jöjjön el a te országod, tartalommal telítődik ez a kérésünk, és minket magunkat is megerősít.

Imádkozzunk!

Kérünk, Istenünk, bocsásd meg, valahányszor mi akarunk uralkodni az életünkön, másokon és sokszor még rajtad is. Bocsásd meg, ha sokszor jobban hasonlítanak az imádságaink az utasításhoz, mint a gyermek bizalomteljes kéréséhez. Bocsásd meg, ha csak kéréseket tartalmaznak, s nem tudunk téged dicsőíteni, magasztalni, nem tudjuk a hódolatunkat kifejezni, mert talán nincs is igazi hódolat a szívünkben.

Segíts megalázkodni előtted, segíts leszállnunk a magunk trónjáról, és téged, aki egyedül vagy illetékes uralkodni mindannyiunkon, királlyá tenni. Segíts, hogy felismerjük benned a mi áldott királyunkat, és elismerjük téged úrnak az életünk minden területén.

Köszönjük, hogy a te uralmad a szeretetnek az uralma. Köszönjük, hogy ajándékozó Úr vagy. Köszönjük, hogy azt várod, önként hódoljunk meg neked, és nem kényszerítesz semmire. Köszönjük, hogy aki neked szolgál, az a legteljesebb szabadságra jut el. Engedd ezt mindnyájunknak tapasztalnunk.

Éleszd fel a szívünkben a felelősséget másokért. Tudjunk másokat is hozzád hívni. Erősítsd meg szívünkben a reménységet, hogy ennek a világnak sok szomorú jelenségén túllátva, lássunk téged és a te ígéreteidet. Így tudjuk vigasztalni egymást, bátorítani, biztatni az elesettet, a csüggedőt. Ez őrizzen meg minket is sok kétségbeejtő esemény között a kétségbeeséstől. Ez tanítson meg reménységgel élni és a jövőbe nézni.

Ámen.